

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nizký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; ypoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

V době od dnešního dne (ČAS číslo 30) do 2. října (ČAS číslo 31) má ČAS dovolenou.

Redakce ovšem není zavřena, takže můžete psát a posílat neustále.

I vám, našim čtenářům, přejeme příjemnou letní pohodu
a klidný nástup podzimní.

SLOVO V ČASE⁽⁵⁾

něco měnit...“.

Věcně má pan poslanec pravdu. Není skutečně důvod nic měnit. Pouze mě v jeho vyjádření zarazila jistá drobná chybička. Je docela možné, že vznikla špatným přepisem či špatnou interpretací jeho slov redakcí Týdne. Avšak nenašel jsem nikde v dalších dnech jakoukoli snahu o nápravu oné chybičky, té či oné strany. Což není nijak fatální, pan poslanec již nemusel onen text svého vyjádření vůbec číst. Leč při té příležitosti jsem si znovu uvědomil, jak málo víme o důležitých

momentech v našich dějinách. A také o výrazných osobnostech, které v nich zasahovaly ku prospěchu věci. V našem případě se vše týká vzdělávání a školství.

Ono totiž v tom roce 1869 nešlo vůbec o žádný „*takzvaný Hausnerův zákon*“. Ono šlo o zákon, který neměl v tehdejší Evropě obdoby a jeho autorem a předkladatelem nebyl žádný Hausner, nýbrž pražský rodák JUDr. Leopold Hasner von Artha, tehdy ministr vyučování a kultury. Muž, který položil základy našeho moderního národního školství.

Se vznikem jistého pořádku a systému ve vzdělávání je v naší historii jistě zcela právem spojována rakouská císařovna, česká královna Marie Terezie. Jenže její pojetí povinné školní docházky z roku 1774 bylo přece jen poněkud vágní, i když přispělo nesporně k rozvoji všeobecné vzdělanosti.

O sto let později přichází ministr Hasner (na snímku vlevo) s textem zákona 62/1869 ř. z., který zcela nově upravuje naše základní školství. Především je zavedena povinná osmiletá školní docházka od 6 do 14 let věku. Soustava národního školství má pětiletou národní školu a čtyřletou školu měšťanskou. Avšak žák, který se po národní škole rozhodl pro studium gymnazijní, absolvovat školu měšťanskou nemusel. Učitelé národních škol se mohou vzdělávat ve čtyřletých učitelských ústavech. Jsou zaměstnanci státu a státem také placeni. Mají učit maximálně 30 hodin týdně a ve třídě

nesmějí mít více než 80 žáků.

Stát přebírá zodpovědnost za tento vzdělávací systém a církvi přísluší pouze starost o výuku náboženství. Proto budou zřizovány zemské, okresní a obecní školní rady, jako dozorčí orgány. Všechny hlavní vzdělávací jazyky (v našem případě čeština a němčina) jsou si rovny. Byly rozšířeny osnovy ve smyslu posílení přírodovědných předmětů a matematiky. Zákon předpokládal naprosto svobodný rozvoj vědy a bádání.

Právo zakládat výchovné a vzdělávací ústavy měl každý, kdo k tomu prokázal zákonnou způsobilost. Proto také mohlo o jedenáct let později vzniknout první dívčí gymnázium ve střední Evropě (Minerva) založené v Praze Eliškou Krásnohorskou. Z prvních třinácti absolventek jich jedenáct studovalo na univerzitě filozofii a lékařství. Díky tomuto zákonu došlo postupně i zrovnoprávnění učitelů a učitelek, i když stále (až do roku 1919) platilo, že učitelky mohly učit pouze svobodné.

Mnoho toho z Hasnerova zákona zůstalo v našem školství, navzdory všem jeho reformám v dobách více či méně složitých. I jeho duch tam zůstal. Na konci 19. století chodily u nás do školy všechny děti školou povinné. Neexistoval analfabetismus, zdárně se rozvíjelo střední i vysoké školství, mohly se utěšeně rozvíjet vědy, kultura i průmysl. Proto bychom si měli pamatovat, že autorem zákona byl Leopold Hasner, nikoli Hausner.

Jaký to byl vlastně muž?

Narodil se 5. března 1818 v Praze. V rodině byli samí právníci. Jeho otec Leopold Hasner (1788-1864) byl úředníkem zemského soudu, později ředitelem právnických studií na pražské univerzitě, v roce 1845 byl rektorem Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze, posléze byl finančním prokurátorem a ministerským radou. V roce 1836 byl povýšen do šlechtického stavu, v roce 1855 do stavu rytířského.

Jeho bratr Josef Hasner (1776-1850) byl velice excelentním českým právníkem, autorem řady historických knih a hlavně – ředitelem Desek zemských Království Českého. Což byla vysoká právní i politická funkce.

JUDr. Hasner Ritter von Artha Leopold studoval na pražské univerzitě filozofii i právo, v roce 1842 získal titul doktora práv. Později pracoval ve dvorní prokuratuře ve Vídni, zkusil si i novinářinu v listu Prager Zeitung, posléze přednášel na univerzitě v Praze právní filozofii a politickou ekonomii. Byl stoupencem filozofie Hegelovy, což vyjádřil v drobných tištěných pracích a v mnoha časopiseckých statích.

V roce 1861 byl jako kandidát Čechů i Němců zvolen za Staré Město Pražské do českého zemského sněmu, za tutéž kurii byl zvolen i poslancem Říšské rady. Nadále i přednášel, v letech 1867-1868 byl rektorem Vídeňské univerzity, od roku 1867 byl také ministrem vyučování a kultu. V roce 1870 byl dokonce nakrátko předsedou vlády. Byl jmenován čestným občanem řady měst (Litoměřice, Trutnov) a v roce 1867 byl jmenován doživotním členem panské sněmovny.

V politických názorech byl umírněným diplomatem – nesouhlasil s maďarsko-rakouským vyrovnáním (dualismus), v době jeho novinářské činnosti se vyslovoval pro federalizaci Rakouska, v každém případě byl proti rozdělení pražské univerzity na německou a českou.

Nesporně byl rodem i vzděláním znamenitý právník, ekonom a vysokoškolský učitel. Proto mohl být také výborným ministrem vyučování, který postavil velice nosné základy našeho vzdělávání. Nemohl ovšem tušit, že o 150 let později budeme svěřovat tak významné a důležité ministerstvo občas lidem velice málo kompetentním či dokonce naprosto nekompetentním.

Takže nikoli Hausner, ale Hauser. Jeho bratr Josef byl znamenitým pražským očním lékařem, univerzitním profesorem a spisovatelem. Oba viděli hodně daleko. Bratr Josef i trochu zpátky. Napsal a vydal v roce 1872 znamenitou knihu o pobytu Tycho de Brahe a Johanna Keplera v Praze.

JUDr. Leopold Hauser umírá třiasedmdesátiletý, 5. června 1891 v Išlu. Když už nemusí ve třídách našich škol viset portréty prezidentovy, mohla by v nich viset kopie onoho Hauserova zákona. Je totiž v mnoha bodech stále aktuální.

PETR ANDRLE

POVODNĚ 2013 ANEB POUČILI JSME SE?

Dušan Stuchlík

Několik postřehů k druhým velkým povodním, které v nedávné minulosti postihly povodí Vltavy, Labe a Ohře. Letošní české povodně nám opět připomněly skutečnost, na kterou se rádo zapomíná, či spíše, kterou se rádi necháváme ukolébat. Tedy že pojmy pětisetletá, či tisíciletá, neznamenaají, že by to s vodou bylo jako s Halleyovou kometou – že kdo ji v životě spatří, ten se jejího dalšího návratu s největší pravděpodobností nedožije. S vodou je to jinak, a nikdo nám nezaručí to, že po jedné velké vodě nemůže za pár let, či i jen třeba za rok, přijít stejně velká, i větší. Může. Jenže tady se projevuje hned několik nešťastných rysů dnešní doby.

Hlavně žádnou paniku?

V prvé řadě to je ztráta paměti a zkušenosti a očarování technologií. Demonstrovat ztrátu paměti, či spíše nedostatek zkušenosti, můžeme třeba na postupu pražského primátora Tomáše Hudečka a jeho krizového štábu v kritických dnech. Dění v Praze bylo totiž přímo takovou případovou studií ať už chaosu, či nezkušenosti, na nejvyšších (tedy politických) stupních krizového managementu. Připomeňme si, že ve dnech, kdy na mapě horního toku Vltavy svítil jeden červený bod III. povodňového stupně vedle druhého, bylo i zasvěcenějšímu laikovi jasné, že neobvyklé množství vody se v dolních částech toku dá očekávat a je čas přijmout příslušná opatření. Jenže primátor „uklidňoval veřejnost“ právě v té době, kdy měl vydat pokyn k stavbě protipovodňových bariér. Vyhnul by se tak nejen následující kritice, ale stovky hasičů by se vyhnuly tomu, že se hráze stavěly ve spěchu a na poslední chvíli. To ostatně potvrdili třeba právě snímky z pražské Kamy, kde se bariéry vztyčovaly za situace, kdy hasiči měli již vody po kolena. Postup primátora byl o to nepochopitelnější, že v posledních několika letech se opakovaně stavby bariér v Praze nacvičovaly takřkajíc „na sucho“. A pokud něco Tomáš Hudeček mohl a měl udělat, tak to bylo právě ono „písknutí“. Pokud by vody nakonec tolik nedorazilo (což ale bylo velmi nepravděpodobné, stačily letmé pohledy na digitální mapy vodohospodářů), aspoň by konečně někdo realizoval to, co tuzemský záchranný sektor potřebuje a čeho se mu bohužel vytrvale nedostává: tedy „ostrého“ neavizovaného cvičení, neboť právě taková cvičení teprve dokáží vychytat problémy a nástrahy, kterým je potřeba se vyhnout v reálné praxi.

Primátor v této situaci mohl svým pokynem k zahájení prací podstatně více získat, než kolik toho riskoval. Ale nestalo a Tomáš Hudeček může být rád, že kritika za toto manažerské zaváhání kolem něj proplula s rychlostí oné rychlé vody. Pokud se zamyslíme nad tím, co pražského primátora k jeho váhavému postupu pravděpodobně vedlo, dostaneme se k další zajímavé otázce kolem povodní. Totiž k paměti a zkušenostem. Nevím, zdali Tomáš Hudeček (který nám tady spíš slouží jako případ k demonstraci problému, než že by šlo konkrétně o jeho osobu) byl s velkou vodou kdy z blízka konfrontován ať už jako občan, natož jako člověk zodpovědný za krizové rozhodování. Osobně bych se domníval že nikoliv, jelikož přímá zkušenost se silou, razancí i stále jistě nevypočitatelností velké vody, to je zkušenost formující. A právě zkušenost a paměť je to, co – ať už si to připustíme či nikoliv – od velkých povodní v roce 1997, respektive 2002, ubylo a ustoupilo. A pohříchu nejvíce tam, kde je to nejvíce potřeba. Tedy na pozicích politiků – zejména starostů a hejtmanů – kteří jsou v případě podobných krizových událostí klíčovými osobami, ať už se nám to líbí či nikoliv. Logická personální i generační obměna, která od posledních kritických povodní přišla, spolu s celospolečenskou čím dál silnější zahleděností do nových technologií, které bezděky posilují pocity, že pomocí počítačů, tabletů a chytrých telefonů poručíme větru dešti.

Váží dvě tuny, ještě nikdy mě nezradil...

Jako takovou tragikomickou vsuvku o tom, že zahledění do technologií s sebou nese neschopnost základní praktické úvahy tváří v tvář reálné situaci, můžeme nalézt doslova napříč populací, nám může sloužit extempore, které předvedl známý režisér Tomáš Vorel, v jehož uměleckém repertoáru jsou paradoxně právě i úspěšné a populární filmy o návratu člověka k přírodě (Cesta z města, Z

města cesta, aj.). Znamý režisér se uprostřed dnů, kdy se prakticky v celých jižních, středních, západních a severních Čechách řešila povodňová kalamita, rozhodl svým luxusním off-roadem brodit přes rozvodněnou řeku Střela, která je jedním z divočejších přítoků Berounky. Doslova idiotský nápad skončil záchrannou akcí hasičů, kdy režisér tak tak zachránil život svůj a své společnice a který s bezprostředností sobě vlastní popsal celou věc pro server iDnes.cz takto: „Jeli jsme večer cestou do lesa přes řeku Střelu, tak jako tam jezdím léta. Důvěřoval jsem svému hummeru. Váží dvě tuny, ještě nikdy mě nezradil. Tu řeku jsem přešel už tisíckrát. V polovině řeky však auto začalo klesat do bahna, zabíralo naprázdno, nořilo se stále hlouběji, a když byla voda přes přední haubnu, motor se zastavil.“ popsal režisér několika kultovních filmů. Pak podle něj ale přišla další vlna, řeka se zvedla o půl metru a auto se pomalu začalo posunovat po proudu. „Elektronika blikala a pípala, stěrače stíraly, ale okna nešla otevřít. Voda stoupala až k hrudníku. Volal jsem do vesnice pro traktory. Pak se okénka najednou sama otevřela a my vylezli na střechu. Traktory z vesnice přijely, ale nikdo se neodvážil vjet pro nás do řeky.“

Jak informoval server iDnes.cz, mezitím přijeli hasiči a policie, ale nedostali se k řece na louku, protože byla úplně rozmáčená a rozbahněná. „Voda pomalu stoupala až ke střeše. Auto se začalo otřásat a posunovat. Stěrače stále stíraly. Už byla tma a my úplně zmrzlí drželi jsme se střechy...“ popisoval celé drama člověk, u kterého by zřejmě takovou doslova idiotskou aroganci k reálným okolnostem a zároveň bezbřehou víru v lidskou technologii očekával zřejmě jen málokdo.

Oba příběhy dvou různých mužů pocházejících z různých sfér, kulturních okruhů a rozdílných životních zkušeností – tedy primátora Tomáše Hudečka a režiséra Tomáše Vorla – nám mohou naplno demonstrovat fenomén, který v případě bezpečnostních plánování a managementu hraje jednu z rozhodujících rolí. Tedy naprostou absencí racionality a schopnosti odhadu vývoje události, která může mít přitom v dané situaci a za daných okolností naprosto tragické následky. Subjektivně si můžeme primátorské váhání a režisérkou idiocii pojmenovat jakkoliv. Co je ale reálným zjištěním, že lidé (navzdory tomu jak i vysoko jsou společensky hodnoceni), kteří s podobným typem události (pohromy) nemají reálnou zkušenost, jsou schopni dělat rozhodnutí, která bychom od nich nečekali. Toto vědomí bychom měli mít ostatně více než dobře na mysli a brát jej v potaz v případě jakýchkoliv mezních událostí v našem okolí. Zhutnit by se dalo zřejmě do konstatování, že ani oficiální statut (primátora), či oblíbenost v médiích a v intelektuálních kruzích (režisér) nečiní nikoho imunním vůči fatálním chybám. A z toho plyne, že zejména pro každého jednotlivého člověka v případě živelných pohrom typu velké vody jsou zdravý selský rozum a princip předběžné opatrnosti jednou z mála opor, jak vliv nepříznivých okolností minimalizovat.

Za humny svět nekončí

Pokud jsme pro demonstraci dvou chybných postupů použili pánů Hudečka a Vorla, bezděky nás to vede k dalšímu zajímavému fenoménu českých povodní. A to k mediálnímu pokrytí celého dění. I tahle problematika by mohla být pitvána a hodnocena z různých úhlů a stran, ale pro tento případ zkusme vypíchnout jednu, která se může jevit jako zásadní všem – zřejmě kromě obyvatel české metropole. Bohužel, ani letos se média nevyhnula jistému pragocentrismu. Ale vezměme to hlouběji. Když v roce 1997 devastovala rozsáhlá povodeň severní, střední a část jižní Moravy, pokud člověk zabloudil do české kotliny, mohl rázem dostat pocit, že se pohybuje někde tisíce kilometrů daleko – svého času to kdosi přirovnal tak, že z Čech se na moravské povodně často dívali podobnou optikou, jako na válku Iráku prostřednictvím CNN. Při povodních v roce 2002 již média zareagovala empatictěji, ale těžko se vyhnout postřehu, že se tak stalo zejména díky tomu a až tehdy, když se povodeň začala přibližovat mediálnímu centru naší země, tedy Praze. A bohužel, nepřilíš se situace změnila i letos. Situace v Praze a kolem Prahy se opět stala klíčovou pro naprostou většinu celostátních médií. Ostatně úplně učebnicově to potvrdil již třeba výše jmenovaný server iDnes.cz, který svůj povodňový on-line zpravodajský servis ukončil v podstatě záhy poté, co povodňová vlna opustila Prahu, byť v nemalé části polabí se teprve řešilo to nejhorší a třeba v Ústí nad Labem se hladina Labe stále pohybovala (byť mírně klesla) kolem fatální výšky 10 metrů. Pro pražskou centrálu jednoho z největších tuzemských zpravodajských serverů však povodně končily. Ostatně kouzlo nechtěného mají dvě poslední hlášení on-line relace, které

nepotřebují komentáře: „Třetí povodňový stupeň aktuálně platí na 14 místech řek a to ve Středočeském, Ústeckém a Jihočeském kraji.... 22:00 Vážené čtenářky, vážení čtenáři, situace na tocích se postupně uklidňuje, pětidenní on-line reportáž proto končí. Děkujeme za pozornost. Další podrobnosti o klesání hladin a zprávy o úklidu po povodních 2013 můžete sledovat zde.“

Stavíš, stavím, stavíme...

V souvislosti s povodněmi stojí za zaznamenání také prapodivná praxe stavební. Už po povodních v roce 1997 totiž vyvstala (ale záhy byla uložena k ledu) otázka, kdo vlastně zodpovídá za skutečnost, že v záplavových územích stojí takové množství staveb. A to nejen staveb k podnikání, ale i těch, které zjevně slouží k bydlení a tedy, z hlediska přímé ochrany bezpečnosti a zdraví obyvatel, jsou těmi nejrizikovějšími. Stejně tak je alarmující, když se v ověřeně a prokazatelně záplavových zónách pořizují stavby z peněz daňových poplatníků. Ale ať nehovoříme obecně, pojďme se podívat na několik konkrétních příkladů.

První z nich je se týká velmi populární instituce a jejích velmi populárních chovanců. Jde o pavilon goril v pražské ZOO. Ten byl dokončen v roce 2001, a jak je všeobecně známo, jen o rok později byl zdevastován povodní. Což se ostatně stalo i letos. Ale divit se tomu můžeme jen těžko, jelikož už v době jeho plánování a projektu bylo známo, že se nachází v nejnižší části ZOO a že možnou povodní bude ohrožen. Přesto se investice za několik desítek milionů realizovala. A nyní, po pouhých dvanácti letech a dvou povodních, je jasné, že ZOO bude stavět pavilon nový, mimo záplavovou zónu. Současný ředitel ZOO Miroslav Bobek plánovanou investici předběžně odhaduje na 160 milionů korun.

Ale z hlediska povodní se nesmyslně až nebezpečně investovalo i na protějším břehu Vltavy. Areál unikátního Císařského mlýna v pražské Bubenči je již ze svého titulu povodní ohrožován zcela logicky a bylo tomu ostatně po celou dobu jeho existence. Přesto byla stavba po povodni 2002 přestavěna v luxusní apartmány a v roce 2007 kolaudována. Skutečnost, že leží ve vodou kriticky ohroženém místě, se v době kolaudace obešla vcelku jednoduše: v potřebné době investor stavbu prezentoval jako pouhou luxusní ubytovnu, nikoliv objekt k trvalému bydlení a problém byl vyřešen.

Ale nejde jen o Prahu. Podobný nepochopitelný případ se odehrál třeba v severočeských Lovosicích. Tam po povodních v roce 2002 vyrostl přímo na záplavovém území, v blízkosti nedalekého Labe, několikapatrový obytný dům (viz foto). Zřejmě nikomu nevadilo, že v době povodně se tam nacházely minimálně dva metry vody. Jenže na rozdíl od úředníků, přírodní zákony nejdou ukecat ani uplatit. A tak se tam deset let po povodni dalo opět spokojeně plout na loďce.

To byly jen náhodně vybrané případy staveb a investic, které směřují přímo proti historické zkušenosti v dané lokalitě a také proti zdravému selskému rozumu. Pokud se ale právě v těchto místech stavělo i po zkušenosti s velkou vodou v roce 2002, je to zarážející. Nejen proto, že pak se pláč a nářky nad škodami z velké vody jeví v trochu jiném světle. Ale člověk může použít podstatně konkrétnější optiku. Kdo někdy stavěl, asi si lehce vzpomene, s jakou obavou při stavebním řízení připravoval podklady a jak se při kolaudaci obával, aby nebyla shledána třeba protipožární opatření (tedy opatření která mají chránit zdraví a majetek budoucích uživatelů objektu) jako nedostatečná. A v kontrastu s tím, jak vidno, stavební úřady zůstávají naprosto lhostejné k takovému masivnímu a lehce vypočitatelnému riziku, jako představují stavby v jasných (a navíc v praxi ověřených) záplavových zónách. Memento, které nám poskytly již druhé velké povodně v povodí Vltavy a Labe během poslední doby, by šlo tedy číst i jinak. Není na čase vyvozovat konkrétní zodpovědnost na straně úředníků státní správy, kteří připouští stavby v těch nejrizikantnějších a nejohroženějších lokalitách?

Povodně jsou rozsáhlým tématem. Daly by se rozvíjet další otázky, např. jak stát přispívá k likvidaci škod po povodních – kupříkladu jakým způsobem je nasazována armáda, potažmo její aktivní zálohy. Ale nechejme si něco na příště – třeba po těch příštích povodních, na kterých se ukáže, jak jsme se z těch letošních poučili.

Sdružení Formace společně s občanským sdružením Stránské

Vás srdečně zvou

na 2. besedu

v rámci cyklu Kočující konference

Česká identita v r. 2013: skepse či optimismus?

Jaké hodnoty určují vývoj dnešní české společnosti? Jak o tom vypovídá situace po historicky první přímé volbě prezidenta? Čím se liší politická kultura v jednotlivých historických etapách vývoje společnosti? Ve kterých situacích je národ spojen a ve kterých naopak rozdělen? Existuje něco jako dobrá duše národa, krajiny a společnosti, jak se projevuje a lze se o její existenci v dobách krize opřít?

O těchto otázkách jakož i o všech dalších, které s tématem identity souvisejí, si s námi přij(e)dte opět popovídat v

pátek 2. srpna od 19. 00
do budovy bývalé školy v obci Stránské

V besedě se jako předešle v září 2012 setkají putující účastníci Kočovných konferencí, přicházející ze středu Čech a ti, kteří obývají Rýmařovsko a blízké okolí. I tentokrát budeme debatu prokládat zpíváním či recitací.

Pořadem vás bude provázet autorka a hospodyně projektu „Jiná mapa: cesty za radostí@hrdostí“ Jana Křišťanka Hradilková

Jak se na místo dostanete:

1. / Cesta od Rýmařova: Z Rýmařova směr Šternberk. Za Rýmařovem na první křižovatce doleva směr hrad Sovinec a pak už pořád rovně až do Stránského, kde je jediná křižovatka na které odbočíte doprava a už zde budou směrovky.

2. / Cesta od Olomouce a Šternberku:

Směr Rýmařov přes Sovinec, v Dlouhé Loučce již vás navádí objížďka na Rýmařov.

Pozor, na křižovatkách nejsou směrovky Stránské (pouze hrad Sovinec). Ve Stránském budou směrovky, upoutávky na besedu.

POMOC SLEPCŮM VE SVĚTĚ

Španělská Národní organizace pro slepce (ONCE) s mezinárodní spoluprací zavedla řadu vzdělávacích projektů, z nichž za posledních 15 let čerpalo přes 250 tisíc dětí v Latinské Americe, na Balkáně, v Indii a na Sahaře.

Organizace vytvořila 900 pracovních míst a 100 mikropodniků pro slepce. V Evropě jsou soustředěny především na Balkáně, v Africe působí v uprchlických táborech v alžírském Tindoufu, společně s Institutem Cervantes v Teruánu. Učební materiály jsou ve španělštině, psané

Brailleovým písmem. Nedávno ONCE zahájila výukové a rehabilitační programy v rovníkové Guineji

LITEVŠTÍ BISKUPOVÉ: EVROPA SE MUSÍ VRÁTIT KE KŘESŤANSKÉMU DĚDICTVÍ

Když se Litva 1. července ujala předsednictví Rady Evropské unie, tamější biskupové vyzvali k návratu ke křesťanskému dědictví, na kterém je Evropa založena.

Připomněli mučedníky z doby komunistické nadvlády, kteří „neodporovali Kristu a přikázání lásky k bližnímu

ani tváří v tvář smrti“. Biskupové uvedli, že „skutečný společenský pokrok“ se měří „stavem lidské morálky spíše než velikostí hrubého domácího produktu

ŠIMÍČEK BUDE V NOVÉM

Hlediště Beskydského divadla v Novém Jičíně se opravuje

Divadelní sál Beskydského divadla v Novém Jičíně se opravuje. Hlediště se rekonstrukce dočkalo po 21 letech. Dělníci mění sedadla a upravují podlahu, v závěru renovace ji překryjí novou krytinou, řekla ČTK mluvčí radnice Marie Machková. Náklady na opravu přesáhnou 3,3 milionu korun a budou hrazeny z rozpočtu města. Bezbariérový sál by po opravách měl zajistit především lepší pohyb pro vozíčkáře.

"Divadelní sál sloužil návštěvníkům od února 1992, tedy neuvěřitelných 21 let. Za tu dobu hostilo hlediště 700 000 diváků. Sedadla již byla opotřebovaná a po každém představení se vždy muselo několik sedaček opravit. Čalounění a výplň už nesplňovaly současné estetické a hygienické požadavky," podotkl ředitel Beskydského divadla Pavel Bártek.

Jedna řada sedadel uprostřed sálu byla zrušena a uzpůsobena lidem na vozíčku. V přední části hlediště pak přibudou nová sedadla po stranách původní plochy. "Stavebními úpravami se nám podařilo dosáhnout téměř stejné kapacity sálu, který bude mít méně jen o tři křesla. Zase jsme ale získali pohodlnější přístup pro imobilní občany," dodal Bártek.

Renovace musí být dokončena nejpozději do 6. září, kdy se v Beskydském divadle v rámci oslav 700. výročí města chystá premiéra symfonie Moravia skladatele a hudebníka Jana Šimíčka, který v Novém Jičíně delší dobu působil a pochází z nedalekých Bernartic (na snímku vlevo)

Beskydské divadlo má více než stoletou tradici, jeho budova byla postavena novojičínskými německými spolky podle návrhu vídeňského architekta **Otto Thienemanna** v roce 1886 (viz dále). Divadlo ročně nabízí asi 130 divadelních představení a dalších kulturních akcí s návštěvností více než 30 000 diváků. Uvádí nejrůznější divadelní žánry od oper a operet až po experimentální divadelní projekty.

Otto Thienemann – dvorní architekt Nového Jičína

(1827-1905) architekt narozený ve Vídni, studoval na vídeňské polytechnice a Akademii výtvarných umění, z jeho vídeňských realizací zmiňme Palác Eschenbach z roku 1872, Grabenhof postavený v letech 1874 - 1876 podle projektu vypracovaného společně s Ottou Wagnerem, přestavbu městského luteránského kostela ve Vnitřním městě; bývá označován za "dvorního architekta" Nového Jičína - pracoval na návrhu zdejší Okružní třídy, v letech 1879-1880 byla postavena podle jeho plánů budova okresního soudu, později chlapecká obecná a měšťanská škola a vyšší reálka a budova někdejšího Německého domu, nyní Beskydského divadla.

Komplex novorenesančních vil rodiny Hückelů z let 1880 -1882 umístěn v malebném parku na konci města. Původně sídlo majitelů kloboučnické továrny. Na realizaci těchto budov se podílel i známý vídeňský architekt Otto Thienemann.

MOCNÁ SÍLA URANU

Václav Komora

Podle řecké mytologie byl Uran první bůh nebes, zrozený ze samotné pramáti bohyně Gaii, který se po počátečním chaosu zmocnil vlády nad zemí. Podle astrologie postmoderního hnutí New Age, jež v současnosti zachvacuje množství zejména mladých lidí, je planeta Uran patronem revoluce a vztahuje se ke zjevení nového cíle, s očekávaným vystupňováním do roku 2015. A podle suchých výpočtů jednoho z dnešních ekonomických odhadů příštího vývoje, se může stát vládcem světa držitel největšího množství stejnojmenného kovu. Astrologie je označována vědci za obskurní nauku, ale takovou se může stát i každý původně zcela rozumný vědecký obor, dojde-li k jeho politickému pokřivení. Historický příklad znásilnění základních fyzikálních zákonů, zosobněný postavou Galílea Galileiho, není zdaleka jediný.

Dřívější případy však měly omezený vliv na běžný život. Pozdější již měly následky daleko horší. Pamětníci komunistického režimu znají třídní kádrování vědy z pozice marxismu-leninismu, které se svého času projevovalo například zakazováním kybernetiky nebo genetiky a na druhé straně upřednostňováním falešných teorií, jako byla třeba Lysenkova biologická teorie o získaných vlastnostech. Mělo to škodlivý, brzdící vliv na rozvoj společnosti, což se výrazně projevilo zejména ztrátami v ekonomice.

Přestože je to obecně známá smutná zkušenost, lidstvo opět dokazuje, že se z historie nedokáže poučit. Na podobná současná nebezpečí politické deformace vědy poukázal J. Sító ve svém článku *Klima a energie – dva strašáci do zelí*, v *Konzervativních listech* 1/2013 (přetištěno ve *Výběru z hroznů I/MMXIII*). Upozornil také na to, že zjevně nejde o jakýsi volný samopohyb společnosti, ale že lze v pozadí vysledovat silné politické zájmové skupiny, které ovládly i tak mocné mezinárodní instituce jako je OSN. Podle všech příznaků je těmto skupinám společná ideologie socialistické přestavby světa. Lze doplnit některé další postřehy, jež tato pozorování potvrzují.

Skončíme u ohnišť?

Začínají se vršit důkazy, že teorie lidského vlivu na oteplování planety je falešná. Nedávno dokonce od této teorie veřejně ustoupil sám James Lovelock, slavný vědec a guru hnutí New Age, který vytvořil v minulém století hypotézu biosféry Gaia, jež je základem environmentalismu. Zprávu, že se již dlouho od roku 1998 neotepluje, uvolnila před časem do oběhu i mocná mediální bašta BBC. Zcela nedávno to pak v německém rozhlasu potvrdil i mluvčí jejich ministerstva životního prostředí a vyslovil hlavně vážný podiv nad tím, že žádný z vědeckých modelů oteplování tuto neočekávanou variantu nepředpověděl. Je nutno podotknout, že obsah CO₂ v atmosféře roste dál zcela nezávisle svým tempem, jako již mnohokrát v hluboké historii naší planety, když ještě ani nikoho nenapadlo, že bude existovat nějaký průmysl a nějaká OSN, která si zamane jeho růst regulovat.

Masivní postižení průmyslu překotnými environmentalistickými zásahy v mnoha rozvinutých zemích se zatím stalo výrazným faktorem dnešní hospodářské krize. Také je například těžce ochromen rozvoj zemědělství a produkce potravin, nedomyšleným přechodem na výrobu biopaliv. Zmiňovaný článek upozorňuje na rozvrat plánování v energetice, který byl částečně zmírněn nástupem nových zdrojů nafty a plynu v USA. Přesto již došlo k tak chaotickému vývoji, že například nejzelenější stát Německo nyní kuriózně nejvíce rozvíjí výstavbu uhelných elektráren. Jsou to totiž jediné dostupné levné zdroje, tak zoufale potřebné k vyrovnání extravagantní politiky. A tomu napomáhá právě nabídka velmi levného uhlí z USA, kterého je rázem nadbytek. Plynové elektrárny jsou ale v Evropě náhle neekonomické. Energetický trh v Evropě přestal být měřítkem hodnot a ovládli ho spekulativní gambleři, obchodující mimo burzu. U nás příkladně dostoupil

poslední celkový odhad promarněného finančního nákladu na podporu solární energie částky 1500 miliard Kč!! Za to bychom si mohli postavit 5 temelínských elektráren. Tyto chybějící finance na zajištění levných zdrojů hlavně elektrické energie mohou způsobit, že se nakonec někteří lidé budou choulit u ohnišť.

Postlysenkovské Rusko a pud sebezničení Evropy

Opakuje se tak onen odstrašující příklad podobného postupu z doby budování komunismu, nyní paradoxně s již téměř doslovnou snahou o realizaci jeho původního alegorického hesla „Poručíme větru dešti, kdy má pršet a kdy vát“. Proto je vhodné odhlédnout od našich problémů a poučit se, co vlastně dělá ona předchozí oběť takového přístupu k řízení společnosti – nynější Rusko. Zdá se, že se z chyb svým způsobem poučili, tak jako před léty z katastrofy Lysenkovy teorie.

Mají sice jiné velké problémy, ale přitom není vyloučeno, že se tam někdo smíchy popadá za břicho nad tím, co vidí na západě. Předně je třeba si dobře uvědomit, že Rusko nepřevzalo teorii globálního oteplování. Naopak. Například jeden z jejich mezinárodně nejuznávanějších vědců, astrofyzik, Dr. Habibullo Abdussamatov, již dlouho vyhláší, že nadchází dlouhé klimatické období ochlazování. Odhaduje ho na 200 až 250 let. Vychází z pozorování aktivity planety Slunce, která má na naše klima zdaleka největší vliv. Rusko tuto alternativu klimatického vývoje zcela nezavrhuje. Možná, že náš místní slavný kremlofil čerpá inspiraci pro kritiku oteplovačů právě z těchto zdrojů.

Ještě podstatnější je, že Rusko pečlivě uskutečňuje svou dlouhodobou energetickou strategii a to i v globálním ohledu. A zdá se, že se mu to daří. Je jistě především zásluhou jeho úsilí, že se světová cena ropy udržela dlouhodobě na tak vysoké úrovni. Nyní je jen ještě nejasné, jak svou pozici v tomto tržním segmentu obhájí proti vlivu nových zdrojů z USA. Avšak v jiné důležité oblasti energie, prozatím stále zaujatě podceněné, získalo značnou globální převahu. Je to oblast nukleární energie, na jejíž význam, jako stabilního a nejlevnějšího zdroje elektřiny, velmi názorně upozornil graf nákladů ve zmíněném článku J. Síta.

Mezinárodní agentura pro atomovou energii IAEA předpovídá, že největší potenciál pro budoucnost mají malé elektrárny o výkonu asi 100 MW. Dají se vyrobit v jednom kompaktním bloku a vydrží osm let bez výměny paliva. Odhaduje se, že v roce 2040 může být poptávka až po 1000 kusech takových elektráren.

Může být významné, že jejich stabilita platí i pro změněné, zhoršené klimatické podmínky. Rusko se poučilo z chyby Černobylu a je dnes jedním z nejdůležitějších dodavatelů nukleárních elektráren. Ale úplně dominantní pozici má na trhu jaderného paliva. Podle dostupných údajů ovládá nyní Rusko, spolu s Kazachstánem a Uzbekistánem, polovinu světové těžby uranu. V průmyslové výrobě obohaceného paliva pak samo drží již 40 % trhu a buduje další kapacity. Jen chabě mu zatím konkurují USA s 20%, Francie s 15% a Kanada s 12%.

Pokud by se skutečně světové klima dále vyvíjelo spíše v tendenci ochlazování, jak tomu momentálně nasvědčuje pokles sluneční aktivity a mnohé extrémy zimního počasí, je na to zřejmě Rusko připraveno ze všech nejlépe. Jeho role ve světové politice tím může podstatně vzrůst. V této perspektivě je ovšem budoucnost krizí zmítané Evropy, s přeregulovaným průmyslem, s nefunkčním energetickým trhem, se zákazy těžby břidličného plynu a s nedomyšleným omezováním jaderných elektráren, velmi pochmurná.

(Konzervativní listy)

POVODNĚ – DŮSLEDEK ZTRÁTY SOUDNOSTI A ZDRAVÉHO ROZUMU

Čestmír Hofhanzl

Jako selský synek nezapomenu na tátu, jak na jaře obcházel pole s motykou a hráběmi a čistil stružky, aby voda mohla z pole odtékat. V krajině byly po katastru obce rozesety studánky, ze kterých se dalo pít. O senách a o žních se do studánek dával džbán s vodou okyselenou octem na uhašení žízně. Neexistovalo, aby v době mokra po deštích vjel sedlák s vozem do pole, to aby půdu neudusal. Kyprá půda s vysokým obsahem humusu byla zárukou dobré sklizně. Chlévský hnůj byl v těch dobách prakticky jediným hnojivem. Při podmítce a pak při hluboké orbě na podzim byla brázda plná žízal, za pluhem létala hejna racků.

Odsunutí Boha

Vystudoval jsem střední zemědělskou školu v Táboře. Nejdůležitějším předmětem byla pedologie – půdoznalectví s nezapomenutelným přednesem mohutného profesora Fábery. Základem výuky zemědělství byl důraz kladený na poznání půdy a její struktury. V pěstování to byl důraz na osevní postupy, na střídání plodin.

To vše je čas minulý, zastaralý, nmoderní, zemědělská prehistorie. Zkušenosti, rozum, usilovnost hospodáře, které zajišťovaly slušnou úrodu, nahradily chemie, technologie, velké stroje. Díky chemii, strojové technologii, geneticky vyšlechtěným odrůdám mohli noví šéfové zemědělských družstev a státních statků – dříve holiči, nádeníci, místní povaleči – dosahovat stejných a vyšších sklizní než dřívější nejlepší hospodáři.

Zemědělce – hospodáře nahradili předsedové, ředitelé, agronomové, zootechnici družstev a státních statků. Z českého venkova a nejen z něho hospodáři zmizeli. Institut hospodáře na půdě, dědičný úvazek venkovských rodů, pro které bylo odpovědné hospodaření na půdě tradicí přecházející z generace na generaci, zanikl.

Pamatuji si, že v mém dětství nikdy nebyla i v období velkých deštů tak ohromná eroze, aby voda splachovala půdu z rozsáhlých ploch polí. Krajina byla rozčleněna mezemi, remízky. Vodoteče a potoky byly tam, kde je za staletí příroda přirozeně umístila. Žádného hospodáře nenapadlo poroučet větru, dešti. Pole byla tam, kde nehrozila pohroma. Louky a remízky byly nejen zdrojem píče, ochranou pro zvěř, měly i svou funkci vodoochrannou. Taková krajina měla mnohonásobně větší schopnost jímat a zadržovat vodu.

Komunismus vymysleli polovzdělanci, dnes bychom řekli technologové manipulace mas lidského živočišstva. Technokratičtí manipulátoři neschopní chápat člověka jako tvora Božího, který vytvořil kulturu – to, čemu říkáme civilizace. V době vznikání kultury se nejlepší a největší duchové stávali tvůrci náboženských systémů, filosofové. V obecném povědomí byl udržován pocit a vědomí, že je nad námi něco vyššího, vyšší princip, který brání našemu zdivočení, naší zhůvěřilosti.

Růst exaktního poznání a z něho odvozené vyšší využívání možností a darů přírody zvyšovalo blahobyt. Talenty ducha, charakteru měnily své priority, místo kazatelů se stávali vědci či

obchodníky. A na jejich místa, tak důležitá pro étos, charakter a udržování idejí společnosti, nastupovali duchové druhořadí: demagogové a nakonec banditi.

Ideje socialismu, komunismu, scientismu, nadčlověctví jsou plodem toho vývoje. V běhu procesu „ovládání“ přírody se měnily priority lidského společenství a rozběhl se proces zániku kultury – tedy chápeme-li kulturu jako hledání krásy, souladu, uměřenosti. Co označujeme civilizací, se zjednodušovalo, stávalo se technologií manipulace společenské masy. Smyslem politiky se stalo přizpůsobování průměru. Proces rozkladu kultury završili ideologové manipulace masových společností teoriemi socialismu, komunismu, nacismu, spotřebních společností. Z jejich teorií vypadl princip Boha.

Nehodil se do nich. V očích těchto manipulátorů totiž nad člověkem, kterého fiktivně pasovali do role vládce přírody, žádný vyšší princip, žádný Bůh být ani nemohl. Bůh sám a zejména pokud si je člověk Boha vědom dbá v kritických situacích na udržení křehké slupky kultury, která drží zvíře v člověku v určitých hranicích, a připomíná člověku, že nemůže všechno. Liberální polovzdělanci povznesení nad krutou realitu světa a dějin, nechápající síly zla dřímající v živočišné podstatě člověka, se pokusili nahradit Boha papírovým principem Listiny práv a svobod, moderním „desaterem“, které by dávalo hranice banditům ovládajícím dnešní svět a manipulujícím společnostmi podprůměru.

To fiktivní desatero, papír popsany vznešenými pojmy, však není garantováno ničím. Možnosti využití a zneužití Listiny práv jsem měl možnost pozorovat v počátku rozmachu Pravdy a lásky, v prvním roce Sametové revoluce při schvalování tohoto falešného desatera ve Sněmovně. V průběhu let jsem pak viděl netušené možnosti jejího zneužití.

Na půdě se hospodaří!

Budovatelé lepšího příští zahájili, po vítězství pracujícího lidu v roce 1948, svůj pochod na venkově likvidací kulaků a vesnických boháčů – nejlepších hospodářů, elity venkova. Elity, která věděla, za jakou hranici nesmí jít, co při hospodaření na půdě nesmí překročit. Podle technických možností, které soudruzi právě měli, rozorali meze, udělali lány polí. Vše jen za technickým účelem zjednodušit si manévrování strojů na polích. Zmeliorovali vše, na co jim stačily prostředky, a vodu v krajině dali pod zem do trubek.

Nezapomenu na náhradní rekultivaci říčky Stropničky nad mým rodným městečkem Borovany. Meliorovali říčku, která více než dvacet kilometrů od Borovan až k Novým Hradům meandrovala širokou luční nivou. Každé jaro byla tato niva zaplavena vodou z tajícího sněhu a zpomalovala její odtok. Udělali ze Stropničky stružku, ta končila v „koupališti“ za kamenným mostem, kde býval jez.

Den po ukončení rekultivace a slavnostním uvedení do provozu přišla letní bouřka a koupaliště vyplnila dvoumetrová vrstva bahna. V koupališti již nikdo nesmočil nohu. Takových stupidních budovatelských akcí se v zemi realizovaly tisíce. Kolchozní komunismus vytvořil z české krajiny tovární halu. Továrnu bez střechy, v níž družstevní nádeníci pod vedením svých výrobních rukovoditelů zajišťovaly výrobu potravin pro pracující plebs. Nikoho z budovatelů blahobytu nezajímalo, že krajina a půda jsou živým organizmem. Není nad ní střecha, je součástí přírodního systému a jeho cyklů, které je dobré respektovat.

Při normálním běhu života, kdyby s Rudou armádou nepřijel do naší země debilní východní komunismus, byl bych jistojistě sedlákem. Zemědělství jsem vystudoval, ale odmítl jsem se stát jezeďákem. S oklikami, jak mě soudruzi odmítali pustit na studia, jsem vystudoval přírodní vědy, biologii. Na jaře 1990 svítla naděje na změnu, v červnových volbách jsem se dostal do České národní rady. Vrátil jsem se k záměrům svého mládí s nadějí, že snad půjde něco ovlivnit. Stal jsem

se členem Zemědělské komise a Výboru pro životní prostředí České národní rady, později Poslanecké sněmovny. Měl jsem příležitost a možnost pozorovat, jaké úmysly měli revoluční stratégové, co znamenala Pravda a láska.

První porevoluční ministr zemědělství Bohouš Kubát byl chaot, který neměl žádnou koncepci. Stal se ministrem díky tomu, že jako veterinář pečoval Václavu Havlovi o jeho psa. Zasedání zemědělské komise šéfovali předsedové a zástupci zemědělských družstev. Jejich zájmem bylo, aby se na podstatě a způsobu zemědělství nic nezměnilo. Maximálně chtěli, aby se oni, a technokratická vrstva správců kolchozního zemědělství, kterou vytvořil mechanistický komunismus, stala jakýmsi magnátů zemědělské výroby. Úvahy o tom, co technologický způsob kolchozní výroby potravin udělal s krajinou, co je třeba v této neopakovatelné době změnit a udělat, jim v žádném případě nepřišly na mysl. Revoluce Pravdy a lásky měla v zemědělství jediný cíl a smysl: modernizovat komunistickou kolchozní výrobu potravin. A z družstevních předsedů, zootechniků, agronomů udělat jakési „polovlastníky“ právnických osob, družstev a společností s ručením omezením. S nimi se svezla část restituentů, z nichž někteří se pokusili obnovit i odpovědné hospodaření na půdě. Základní trend byl postaven na pokračování bezohledné exploatace krajiny. Necitlivé počínání si v krajině a její drancování je dnes ještě horší než za komunistických kolchozů. Ze západu dovezli ještě větší stroje a traktory. Nic, žádná pravidla dnes neomezují podnikatelskou zhůvěřilost postkomunistických podnikatelů na půdě. Ke slunečním elektrárnám na zemědělské půdě, k velkoplošnému pěstování kukuřice pro bioplynové stanice netřeba nic dodávat.

Pokoušeli jsme se v letech 1992 – 1996 v Zemědělském výboru tlačit na to, aby se dělaly pozemkové úpravy krajiny, opravila se nejhorsí zvěrstva, která kolchozní exploatace na krajině spáchala. Neměli jsme šanci. Takové malichernosti byly pod rozlišovací schopností velikánů řídicích proces modernizace výrobních procesů komunistické technologie a jejich úpravu na podnikatelství. Přes „státníky“, jak media nazývala Pepina Luxe a budoucího sovětského satrapu „taťku Klause“, nic takového nemělo šanci projít.

Josefa Luxe jsem tehdy nazýval „šéfem drůbežárny“. To byla před kariérou „státníka“ jeho funkce v JZD Zálší. Na mně jednou Lux syčel, „Proč vy mě tak nenávidíte, vy musíte být velmi zlý člověk“. Odpověděl jsem: „Pane ministře. To není o nenávisti, vy děláte hajzlovinu a svinstva, které naši zemi poznamenají na desetiletí.“ Dodnes velebená Sametová revoluce se svou Pravdou a láskou neudělala nic pro to, abychom se oddělili od celé té technologické komunistické zhůvěřilosti. Její základní signál byl: zneužití a zločin se nebudou trestat, pokračujeme.

Vlastnické subjekty, které „samet“ – pod heslem udržení vysokých sklizní a dobré tradice zemědělských družstev a státních statků – v převážné většině zakonzervoval, jsou takového typu, že v nich nikdo nenese dlouhodobou odpovědnost. Nikdo, žádná vláda, takto ustavené a definované subjekty nepřinutí dotacemi, nařízeními ani jinými opatřeními k tomu, aby se tito „podnikatelé“ chovali k půdě a ke krajině s dlouhodobým pohledem hospodáře. Ostatně, je zhůvěřilost mluvit o podnikání na půdě. Na půdě se přece odjakživa hospodaří!

Nejen pole...

To, co jsem viděl v zemědělství, se podobným způsobem odehrálo v lesním hospodářství. Lesní krajina měla výhodu. Les jako subjekt lidského využívání má jiné vnitřní kvality i zcela jiné časové dimenze.

Reformou lesnictví komunističtí reformátoři nazvali tunel, kterým již přes dvacet let tečou peníze ze zdrojů lesa do kapes technologických mafiánů, kteří tuto „reformu“ před dvěma desetiletími vymysleli. Domnívám se, že i z lesní krajiny v daném období odtéká více vody ze srážek, které v lese

spadnou. Více než dvacet let bylo hlavní starostí politických činitelů i lesních „podnikatelů“ jak z lesa získat co nejvíce peněz. Vykrádá se, a to především ze státních lesů, jejich podstata: dřevo, které našetřili naši předkové. Peníze jdou do kapes postkomunistických mafiánů, nikoliv do budoucnosti lesa.

Pozitivním krokem i přístupem v „posametové“ době byl program obnovy a výstavby rybníků v prameništích a jejich blízkosti sloužících k zachycení vody v místech, kde začíná její cesta krajinou. I s korupcí, která jistojistě kolem rozdělování peněz byla, šlo o jednu z mála rozumných investic. V celém problému, který budeme muset řešit, je to ale jen zlomek nezbytných výdajů.

Exemplárním případem zločinné hlouposti, která se stala ve jménu ochrany přírody, svobody přírodních procesů, či práv kdejakého stolítku sedmítečného na svobodný rozvoj, je proces zničení smrkových lesů v Národním parku Šumava. Byl jsem u zakládání národního parku, v parku jsem pracoval.

Celá devadesátá léta jsem celý ten proces zblízka pozoroval. Ve svém důsledku, ve vztahu k vodě, její bilanci a zadržování v krajině, měl tento „hrdinský epos“ ochrany práv lýkožrouta smrkového podobný efekt, jako náhradní rekultivace říčky Stropničky před půlstoletím. Devastace porostů zvýšila odtok vody z celé postižené oblasti a zničila hodnoty, které příroda a člověk za staletí v daném území vytvořily.

Profesně jsem biolog, ekologický fyziolog. Co se stalo, co se odehrálo na Šumavě, nemělo s vědeckým poznáním nic společného. O území Národního parku Šumava byl jiný, „vyšší“ zájem. Všechny ty „tance“ konané ve jménu ideálů ochrany přírody a zaklínající se vědou měly přízemní pozadí zájmu o toto strategické území. Propůjčily se k tomu tisíce nešťastníků, kteří již nevěděli, co který pojem znamená, i tituly ověčené osobnosti, které chtěly pokračovat ve své kariéře.

Relativismus

Když odešel z našeho světa Bůh, přestala existovat morálka. Exaktní poznání je přímým následkem, resp. produktem morálky. Když přestane existovat morálka, vytratí se pojem pravdy. Pravdou se stává to, co se momentálně hodí. To je podstatou revoluční Pravdy a lásky v komunistickém provedení. Když jsem se v té době pokoušel argumentovat ve Sněmovně, abychom hledali pravdu a podle toho pak jednali, setkal jsem se s posměchem.

„Pravda není, co je to pravda, každý má svou pravdu“. Nikdy jsem nedostal jinou odpověď. Na takovém „hnojišti“ jsme pod sloganem, že „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí“ stavěli „hnojiště“ ještě větší. To, k čemu položil hluboké základy komunismus a déle rozvinul šlendrián Pravdy a lásky, je přitom hlavní příčinou dnešní krize politické, společenské, podnikatelské. Stejně jako neschopnost a neochota pochopit, co se stalo s krajinou, neschopnost a neochota začít opravovat škody na celém našem přístupu k chování se ke krajině, byly jednou z největších příčin posledních tří velkých povodní v průběhu posledních dvou desetiletí.

Příčinou rozsahu a důsledků tří velkých povodní v letech 1997, 2002 a v letošním roce tedy není především změna klimatu a velké deště. Příčinou je lidská hloupost a nepoučitelnost. Dokud se nezmění celkový přístup našeho využívání krajiny a chování se ke krajině, povodně budou a my budeme stavět jednu blbost na druhou.

Ztratili jsme zdravý rozum, soudnost, poslechli falešné volání krysařů. Ekonomická transformace nás nemohla zachránit. Celá společenská stavba byla a je shnilá. Nositeli „pravdy – lži“ byli podvodníci a hlupáci. Povodně jsou svědectvím přírody, kterým nám to dává vědět.

(Konzervativní listy)

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

A PRO PŘÍPADNOU DOVOLENOU NA MOŘI. DNES S LODĚMI:

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (823)

Mezi námi, bylo to úžasné. Ostrava na sebe strhla mimořádnou pozornost ve dnech 18. - 21. července 2013. Znamý hudební festival „Colours of Ostrava“ se konal již podvanácté. Letos na něm vystupovalo kolem 200 interpretů z celého světa. V roce 2002 se konal první ročník, kterého se zúčastnilo 8 000 lidí. Druhý rok již přišlo 25 000 a letos 33 000. Je to úžasné. Zatím co děti obyvatel Ostravy ukázaly, že se umí nejen dobře bavit, ale že mají schopnosti zorganizovat zajímavé a jedinečné kulturní klání, které přesahuje nejen hranice kraje, ale i země, jejich tatínkové a maminky mají jiné starosti.

V poslední době jsou zprávy z Ostravska poněkud znepokojující. Hovoří se o vážné krizi, která by tentokrát měla postihnout spíše tisíce lidí, než stovky. Hodlají propouštět těžaři, protože radikálně klesají ceny uhlí. V současné době je v Moravskoslezském kraji bez práce asi osmdesát tisíc lidí. Experti na stav společnosti hovoří o tom, že nás čekají sociální výbuchy zoufalých lidí (prof. Keller). Nejde jenom o havíře; ocelárny Evraz Vítkovice Steel, na tom také nejsou nejlépe.

Všechno se svádí na Bakalu, ale ten má v OKD snad pouze třetinový podíl. Všichni se také shodují na tom, že by měli do politiky přijít schopnější lidé. S tím se dá souhlasit, pouze nikdo neví, jak to udělat. Takže podívejme se na dva krajní názory. Profesor Keller nedávno řekl: *„Měly by být co nejdříve volby a místo nich by měl nastoupit někdo schopnější. Člověk by musel být naprostý trouba, aby si mohl namlouvat, že problémy vyřeší ti samí lidé, kteří dvacet let přihlíželi jejich prohlubování“*.

Europoslanec Evžen Tošenovský se zase domnívá, že by měl kraj svolat sezení vlastníků největších firem u kulatého stolu a domluvit způsoby, formy a možnosti řešení. Sám, si myslí, že by měl zasáhnout stát a snížit zátěž podniků. Což je dost mlhavý pojem a zavání jakýmsi socialistickým inženýrstvím.

V Evropě (a nejen v Evropě) máme dost příkladů z minulosti, jak se dá řešit restrukturalizace regionů závislých na těžkém průmyslu. Jenže to skutečně nejsou schopni řešit lidé, kteří se na Ostravsko již 23 let dívají optikou pražskou, nevyjímaje z toho i ty, kteří do Prahy z Ostravska v různých dobách přišli a honem rychle na to zapoměli. Možná, že by bylo dobře hledat řešení mezi názory a nápady mladých Ostravanů, kteří tak dobře obstáli při „Colours of Ostrava“. Zeptal se jich vůbec někdo?

A jako vždy v těchto diskusích přijde na řadu otázka 44 000 bytů, které prý téměř zadarmo získal Zdeňek Bakala. Pravdou je, že v roce 2004, kdy bylo OKD tzv. doprivatizováno, nemělo žádné dluhy, spíše aktiva. Sdružení nájemníků bytů připravilo právní analýzy, trestní oznámení a také stížnost k Evropské komisi. Součástí onoho trestního oznámení je i výkaz škod, o které měl stát zpackanou privatizací přijít.

V této složité situaci je zatěžko být arbitrem. Jisté zdroje hovoří o tom, že jen na uvedených bytech vydělává OKD od roku 2004 miliardy korun. Jen za loňský rok prý vydělala společnost RPG Byty, která se o hornický bytový fond stará, přes miliardu korun, loni to snad byla miliarda a půl, takže je snadné si spočítat, kolik to vše činí od onoho památného roku 2004. Oněch 44 000 bytů zřejmě patří mezi nejlepší důlní podniky v poněkud pošramoceném portfoliu OKD.

Možná, že je to všechno trochu jinak, možná, že je to složitější, či jednodušší. Těžko si hrát na soudce a někomu nasazovat psí hlavu. Pouze jedna věc mi nejde do hlavy. Ať to bylo jakkoli, rozhodně se v roce 2004 dostaly všechny podklady pro privatizaci OKD k Vladimíru Špidlovi i k ministru financí Bohuslavu Sobotkovi. Smlouvu o prodeji pak podepsal v září 2004 Stanislav Gross. Tedy samí sociální demokraté.

A proč jim ti „podvedení“ Ostravané již řadu let tradičně ve všech volbách dávají hromadně své hlasy, to je dost těžko pochopitelné. Že by syndrom nazvaný podle jednoho švédského města?

**Dnes má svátek IGNÁC. Zítřka, ve čtvrtek OSKAR. V pátek GUSTAV,
v sobotu MILUŠE, v neděli DOMINIK/DOMINIKA, v pondělí KRISTIAN,
v úterý OLDŘIŠKA a ve středu LADA.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

